

Folosește când un mod, când celălalt mod, după cum îți spune experiența și mintea. În cele din urmă, mintea poate să iubească cuvintele acestea [„Doamne Iisuse”], chiar dacă tu nu crezi acest lucru. Exact așa cum iubim patimile noastre, chiar dacă nu le vrem așa cum cineva iubește țigara și îi place să fumeze, chiar dacă acest lucru îi provoacă cancer, sau iubește păcatul, chiar dacă știe că îl duce în iad, tot la fel, și mintea va învăța și va iubi cuvintele acestea. Fiindcă, cuvintele acestea, spuse, fie în interior (cu mintea), fie în exterior (cu gura) sunt ale noastre, este ușor pentru mintea noastră să le urmărească. Nu există nicio dificultate, fiindcă de la noi provin [cuvintele], sunt propria noastră avuție.

Desigur, Lui Dumnezeu putem să-i spunem ce dorim, putem să-i

spunem ce vrem noi. Este bine, însă, să-i spunem cuvinte pe care le înțelegem, și care au noimă. Altfel spus, nu e bine să-i spunem prea multe cuvinte. Să le repetăm pe aceleași, pentru ca mintea să nu obosească, încercând să priceapă diferite înțelesuri. Să fim mai atenți și să spunem două, trei, patru, cel mult cinci cuvinte și să le repetăm continuu pe acestea. Astfel, mintea se obișnuiește să urmărească aceste cuvinte. Să alegem cuvinte care ne mișcă sau ne ajută, care ne umplu de har și ne apropie de Dumnezeu. Să vedem care cuvinte ne pun în legătură cu Dumnezeu, care fac inima noastră să se înmoaie, care anume ne provoacă bucurie, în sfârșit, care anume cuvinte ne umplu de pace și de liniște.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 10 octombrie**
18:00 – Sfântul Maslu / Paraclisul Maicii Domnului
- **Sâmbătă: 11 octombrie**
18:00 – Vecernia
- **Duminică: 12 octombrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Duminica Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic*
→ *Sfinții Mucenici Prov, Tarah și Andronic, Sfântul Ierarh Cosma*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro



BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 88 / 5 octombrie 2014 ♦



PĂRINTELE SERAFIM ROSE

DESPRE SIMPLITATE

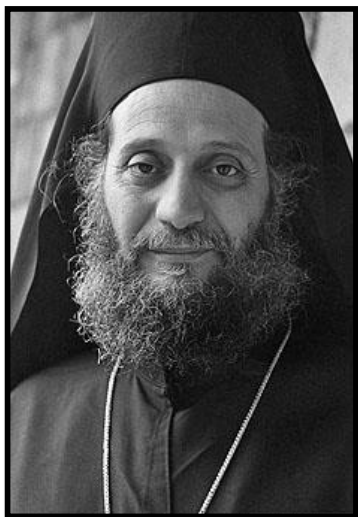
Deoarece suntem atât de complicați, cu mințile noastre moderne și reci, socotim că trebuie să găsim

răspunsul undeva și să îl arătăm cu degetul. Complexitatea intră în scenă atunci când ne considerăm a fi inteligenți.

Singurul lucru care ne poate izbăvi este simplitatea. O putem dobândi, dacă ne rugăm lui Dumnezeu înlăuntrul inimii să ne facă simpli; dacă nu ne considerăm a fi atât de înțelepți...

Dacă se află în apropiere vreun preot cu inima simplă, mulțumește-i lui Dumnezeu. Socotește că deoarece ești atât de complicat, „intelectual” și capricios, ai avea multe de învățat de la el. Cu cât sporești în Ortodoxie, citind, mergând la Biserică, din contactul cu alți ortodocși, cu atât vei putea să-ți „găsești calea” în întregul tărâm al Ortodoxiei. Vei începe să vezi înțelepciunea din spatele

lucrurilor și al oamenilor pe care înainte i-ai respins. Vei începe să vezi că, chiar dacă oamenii ce poartă legătură cu trecutul nu sunt „înțelepți” în mod conștient, totuși Dumnezeu călăuzește Biserica. Știm că El este cu Biserica Sa până la capăt; nu există nici un motiv să „întrecem măsura”, să cădem în apostazie și erezie....



PĂRINTELE EMILIANOS SIMONOPETRITUL

DESPRE RUGĂCIUNE

Rugăciunea se poate face în multe moduri și în multe feluri. Fiecare om, în funcție de personalitatea și caracterul lui, găsește propriul său mod de a se ruga, care, încet, încet, se poate schimba. Astăzi văd că este bine să spun rugăciunea cu buzele.

Măine descopăr că este și mai folositor să o spun doar cu limba. Mișc limba spunând „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătosul”, și mintea mea se duce imediat la limba cu care mă rog. Altceva descoperă că este mult mai folositor să spună rugăciunea cu laringele, mișcă laringele, iar mintea se duce imediat acolo. Altul corelează rugăciunea cu bătăile inimii. Aceasta nu înseamnă că vom putea „trimite” mintea noastră în inimă, nu folosind mijloace atât de tehnice. Important este să găsim modul de a ne ruga care ni se potrivește astăzi, iar mâine, Hristos o să ne dea să găsim un alt mod, sau o să-l descoperim noi înșine. Acest „măine” poate să fie după o lună, după cinci ani, sau chiar și după 20 de ani. Dar, ia gândiți-vă, 20 de ani de luptă duhovnicească avându-L pe Hristos alături, o călătorie împreună cu Hristos! Ce lucru minunat!

În timp ce mă rog o să am grijă să nu mă gândesc la nimic altceva. Rugăciunea trebuie să fie asemenea unui cerc, care este o linie continuă, nu se „sparge” nicăieri; la fel trebuie să se întâmple și cu mintea mea. Rugăciunea mea să fie la fel ca atunci când desenez o formă circulară, care, de obicei, se întoarce acolo de unde am pornit, nu merge în altă parte. Și, chiar Hristos de mi-ar apărea înaintea și mi-ar spune:

„Bravo, fiule, am venit să te binecuvântează”, eu am să-I spun: „Hristoase al meu, pleacă! Acum, pe mine mă interesează ca mintea mea să fie la ceea ce rostesc”. Cu atât mai mult nu mă voi preocupa de ceva frumos care mi-apare în minte, de vreun gând cucernic sau altceva. Nu voi permite să se întâmple o asemenea scindare, fiindcă rugăciunea este unirea continuă cu Hristos. Hristos vine și se așează exact în minte. Așa cum, dacă pun miere undeva, albina se duce într-acolo imediat, fără să o trimit eu, la fel se întâmplă și cu rugăciunea: eu îmi concentrez mintea la cuvintele rugăciunii, iar Duhul Sfânt, singur, vine și se sălășluiește în mintea mea. Așa ne putem îndumnezei, încet, încet, fără să băgăm de seamă, ci vedem doar rezultatele, adică descoperim noile experiențe, harismele, te bucuri de ele, te îndulcești cu ele, te desfeți de ele. În acest mod putem reuși să ne asigurăm legătura cu Dumnezeu. Există alt mod, mai simplu, care ni-L poate „garanta” pe Dumnezeu? Când cineva petrece în acest mod noaptea, ziua, nu are nevoie nici de discuții, și nici de împotriviri. Și, dacă îi spui o bazaconie, precum „măgarul zboară”, fiindcă, în acel moment spune rugăciunea, o să fie de acord cu tine. Cine nu știe că măgarul nu zboară? Dar, fiindcă

mintea celui care se roagă este la Hristos, și tu ești cu Hristos, ca să arate unitatea cu tine, nu neagă spusele tale. Rugându-ne continuu, cuvintele rugăciunii și mintea noastră devin foc și jertfelnic pe care ne jertfim pe noi înșine, jertfim voia noastră, dorințele și visurile noastre, iar fumul [jertfei] urcă până sus la Hristos, iar El primește această jertfă și se bucură, fiindcă, iată, fiul Său este cu El.

Așadar, rugăciunea este adevărata reprezentare a ceea ce suntem noi, și, în special, a minții noastre, înaintea Lui Dumnezeu, fiindcă mintea aude, mintea vede, mintea descoperă cele mai adânci gânduri și dorințe ale noastre; mintea „merge” acolo unde vrem noi. Este greșit să spunem că nu putem să controlăm mintea așa cum vrem noi: ne păcălim și pe noi, și pe ceilalți. Mai simplu spus, mintea știe ce vrem în adâncul inimii noastre, și „merge” acolo unde vrem noi. De aceea, în cele din urmă, ne lăsăm conduși de către minte pe acele trasee pe care inima noastră le-a ales deja.[...]

Dar... eu nu am credință. Cărui Dumnezeu mă adresez eu când spun „miluiește-mă?”. Nimic altceva să nu te intereseze. Închide-ți mintea și pune-o să urmărească ceea ce spun buzele tale. Sau, lasă-ți mintea să vorbească, dacă îți este mai ușor așa.